

COMICKINOKREUZIGUNG, UND ANDERE

Vagyok. Talán. Egy mocskos, elhanyagolt raktárban ugyanis keresztre feszítettek. És én feltámadtam. Mégsem vesz észre senki, az emberek kifejezéstelen arccal mennek el mellettem.

Egyébként én lennék a Pókember. Egyszerre szöktem meg a filmjeimből és a képregényeimből. Mégsem vagyok senki klónja, legalábbis nem itt, ebben a városban. Negyven napig bolyongtam benne, csak úgy, cél nélkül. Beszítvám a levegőt. Megérintettem az átmelegedett betont. Szendvicseket, hússalátákat, miegyebet ettem különböző éttermekben. Aztán egy este ránéztem a fényforrások szabdalta térre, és kibukott belőlem: ezeknek boldogtalanság-fényük van. Már kerülöm az embereket, tömegiszonyom lett. És agorafóbiám. Persze tudom, mi kell ilyenkor: két kékesszürke tabi, és egy fehér, szopogatnivaló. Egyszerűen tudom. Be is szerzem őket. Hogy hogyan, ne kérdezzétek. Én, mint az igazság bajnoka! Most, hogy föltámadtam, látom, mennyire bonyolultabb az ún. valóság. Hogy senki és semmi sem fekete-fehér. Hogy objektív valóság esetleg nincs is. Apropos: összetalálkoztam Silver Surferrel. Életunt alkoholista lett. Mellesleg ő szintén végigment ugyanazokon a stációkon, mint én. Merem remélni, nem végzem úgy, mint ő. A városban, ahová keveredtem, működik ugyanis egy titkos zombiszekta. És az a szenvedélyük, hogy elkapják a hozzám vagy Silver Surferhez hasonló szökevényeket, rituálisan keresztre feszítendő minden karmaik közé kerülőt. A China Townnak nevezett, kísértetjárta rom-városrész tömve van mocskos, elhagyott raktárakkal. Néhányat ugyan felújítottak, és koncertteremként, kávézóként, diszkóként, esetleg magánbörtönként funkcionálnak, de a többség olyan, mint a fenn említettek. Miután feltámadtam, találtam egy raktárt, ahol tömött zsákokban állt az euró. Gond nélkül elemeltem kétzsáknyi pénzt, s elrejtettem a közvetlen közelben, a Limáni parkban. Ám érzem, ahogy kezdek lassan átalakulni. Hogy mivé, nem tudom. Csak egyszerűen érzem. Elslatytyogtam – egyszerűen nem volt kedvem a szokásos módon közlekedni – a közeli, jobb napokat látott Mercator bevásárlóközponthoz. Besétáltam. Tudtam előre, mire számíthatok. Amióta megtették velem, amit megtettek, megérzéseim vannak. Másfajta, mint azelőtt. Kopott, itt-ott kiegészített világítás, szolgálatot felmondott biztonsági kamera, satöbbi. A legtöbb bolt, butik és hasonló ugyanis rég lehúzta a rolót, átköltözött a szemközt lévő, jóval na-

gyobb és előkelőbb, ultranépszerű új bevásárlóközpontba. A Felszabadulás sugárúton, az embertömeg láttán kapott el először a szociális és agorafóbia. Nem értettem, mi bajom lehet. Aztán végül, valami sugallatra, kapcsoltam. A két tenyeremből kiszedegettem a szögeket, s elhajítottam őket. Míg rám nem talált egy másik titkos szekta. Benn, a csaknem néptelen Mercatorban. Nevethetnékem támadt: ezek azt hiszik, hogy mindazok után, aki voltam és aki vagyok, még megölhetnek. Csupa tréningruhás, sapkás, kivetovált izompacsirta, keselyűszárnyakkal. És a piercingekkel teleaggatott, szintúgy agyontetovált, szintúgy szárnyas nőik. Számomra mindenesetre földöntúlnak számítottak, ahogy feltehetőleg én is nekik. Érezni kezdtem, hogy változom. Szétcsaptam köztük, rutinosan (csak a zombik ellen nem tudtam védekezni), ezt követően pedig az egyik poros, pókhálós (rokon!) falhoz nyomódva éreztem, amint lassan ismét átalakulok, módosulok. Megint valami más. Majd mozdulatlanra dermedtem, furcsa, kába álmokat álmodva, olyan birodalmakban, amelyeknek híre, hogy egyáltalán létezhetnek, még csak nem is juthatott el a szürkeállományomig, még a feltámadásom után sem (pedig ott is új dimenziók, perspektívák serege nyomult be a tudatomba). Mit szépítem: úgy is fogalmazhatnék, bebábozódtam, mint egy nagy méretű selemhernyó. Ha ez jön a feltámadás után, egy újabb feltámadás, hát bevállalom. Már csak annyit tudok, hogy vagyok. Talán, de vagyok.

